

brez šminke

Pogugavanje neke zveze

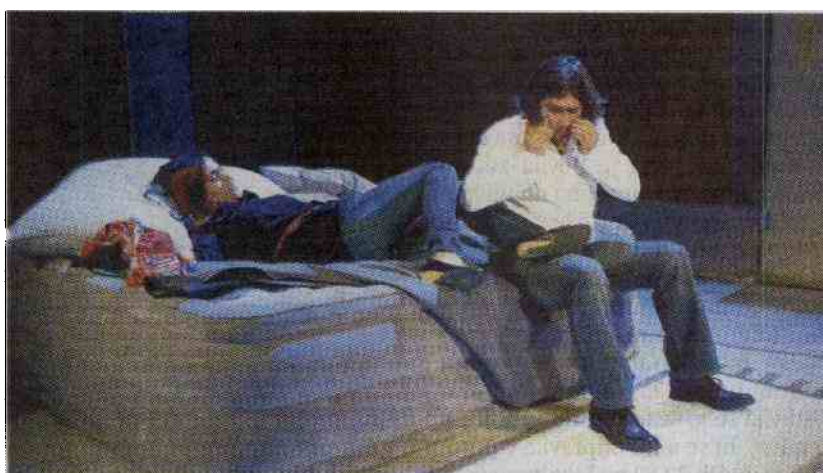
Daniel Craig Jackson: *Moje bivše, moji bivši*. Režija Andrej Jus, Slovensko ljudsko gledališče Celje.

Nika Leskovšek

Letošnji komedijski odmerek v repertoarju SLG Celje ustreza donaciji v komercialne namene, posrednik pri kateri je Angleški kanal, ki ga je v stilu priljubljenih TV-nanizank, prijateljskih, odvetniških, zmenkarjastih in še kakšnih, k nam pripeljal mladi škotski dramatik Daniel Craig Jackson – in sicer za ciljno publiko mlajše srednje generacije, ki terja malo bolj specifične in ne takoj zadovoljive tematske poteze. Pri tem pa se ve, da svetlobna leta razdalje med spoloma pravzaprav v nobenem obdobju pravzaprav ne zmanjšajo privlačne sile tematike.

Suhoparno delovno mesto z bodrilnimi frazami, ki obvisijo v zraku, in obveznimi institucijskimi neonkami ustvarja pravo vegetativno okolje z mnogoterim pisarniškim materialom in zaporednimi samostojnimi vrati, ki se odpirajo v brezkončen labirint, ponuja pa tudi neobvezno posteljo v ospredju (scena *Jasne Vastl*). Na tem terenu se odvija neka zveza med strpno Amy (*Barbara Medvešček*) in nekoliko piflarsko nesproščenim Tomom (*Andrej Murenc*), ki raste med nekim nesorazumom, iz naključja, medtem ko oba čakata na nekaj boljšega. Njej tiktaka pred očmi biološka ura in zavist ob vezanih kolegicah, njegovemu stilu ideja vmesne neobvezne zabave ne nasprotuje; oba tipična zapoznela adolescenta, z glavo v idealiziranju preteklih zvez; odločen dogajalni poseg je mejna črta pred in po odraslosti ali odgovornosti z velikim o: otrokom.

Na zlizanem romantičnem območju avtor zgodbo formalno preprimo s predstavljivo ločenega moškega in

Barbara Medvešček in Andrej Murenc v komediji *Moje bivše, moji bivši*, ki jo je na odru celjskega gledališča zrežiral Andrej Jus.

ženskega pogleda na iste situacije, kjer s ponavljanjem sproža komične nianse v prepadih pri navidezni konsenzih. Z monološkimi, pravzaprav pripovednimi zastranitvami (trik nadaljevanj, do katerih je filmski kakor tudi dramski medij prizanesljivejši kot odrski) izziva igralsko nevhvaležne posege v ranljivo cono navezave polzaupnih stikov z občinstvom, medtem ko ostaja lik še vedno statično nepremično zataknjen v situaciji; ta skoraj kliče po standupovski formi, ki ob pretipavanju terena na samem mestu akcije še išče svojo dokončno ustalitev, zaenkrat pa bolj vleče v linearni pripovedni lok in pripovedno retrospektivo bivših ljubezni. Celoten scenosled romantične zgodovine odigrata kot medcelično poživilo *Tanja Potočnik* in *Blaž Setnikar*, ki imata kot živi utrinek iz preteklosti nezanemarljiv vpliv na preigravanje sedanjosti, z mešanjem štren vse od tipskih, epizodnih oseb do velikih, idealnih obetov tiste »prave« prihodnosti.

Skoraj monološka ali celo monodramska forma, ki pogosto požira očitke monotonega, svojo dramatičnost gradi na popolnem nasprotju z igranim odnosom, na iskanju resnice za tistim prividnim, posladkanim dialogom zgolj formalnega pogovora, zgolj navideznimi oprijemki neke zveze. Prehajanja v fantazmatskem času sem in tja, nazaj in naprej z lučnim in zvočnim previjanjem, brskljanjem po toku spomina za avtentičnim virom romantičnih idealov, s prelivanjem sanj in streznitveno realnostjo dopuščajo režijsko svobodo. **Andrej Jus** komedijo predvsem narativno zgosti; manj razpira in prekriva prostor nedefiniranega (iluzorno) vmesnega, prej zlagoma razigrava kontrastni preplet dveh pogledov, dokler olajšano ne najdeta skupne komunikacije. Za formalno izumetničeno nakazo se besedilo vsebinsko odkupi s pristnimi replikami, ki so pobrane iz streznitvene plati ljubezenskih enodnevnih, na sledi kakšnemu površnemu lokalnemu hitu, ki ga neka generacija vzame za svojega.